

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7520203127
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7520203127.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkyň JUDr. Oľgy Mičietovej a JUDr. Adriany Murínovej, v spore žalobkyne Intrum Slovakia, s.r.o., Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej U. G., nar. 11.11.1976, W.H. B. V., U. XXX/XX, zast. JUDr. Alexandrom Parajosom, advokátom, Košice, Skladná 236/64, o zaplatenie 2.589,68 eura s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie z 23.3.2021 sp. zn. 13Csp/274/2020

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch II. a III.

P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanej právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (v ďalšom „súd prvej inštancie“, prípadne „súd“) predmetným rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 163,13 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.10.2017 do 8.1.2021 zastavil (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2.426,55 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.10.2017 do zaplatenia (výrok II.) a žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,40 % (výrok III.).

2. Súd uvedeným spôsobom rozhodol o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala voči žalovanej zaplatenia 2.589,68 eura s prísl. na tom skutkovom základe, že dňa 20.3.2015 uzavrela so žalovanou zmluvu o pôžičke vo výške 5.000 eur, ktorú mala žalovaná splácať v pravidelných 60 mesačných splátkach po 139,58 eura, až do celkovej sumy pôžičky 8.374,80 eura, pričom v dôsledku neplnenia splátok žalovanou žalobkyňa 19.10.2017 úver zosplatnila. Žalovaná celkovo uhradila pred podaním žaloby sumu 5.000 eur, jej celkový dlh ku dňu podania žaloby tak predstavoval 2.589,68 eura (istina 7.426,55 eura + náklady 163,13 eura - 5.000 eur úhrada = 2.589,68 eura). Nakoľko žalobkyňa podaním doručeným súdu 8.1.2021 zobrala žalobu čiastočne späť v sume 163,13 eura uplatnených titulom nákladov za vymáhanie pohľadávky spolu s úrokom z omeškania, súd konanie v tejto časti zastavil. Súhlas žalovanej s čiastočným späťvzatím súd nezisťoval, nakoľko k tomuto čiastočnému späťvzatiu došlo pred prvým pojednávaním vo veci.

3.1. Podľa odôvodnenia rozsudku, súd na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi založenými v spise zistil skutkový stav, v zmysle ktorého právna predchodkyňa žalobkyne spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. uzavrela 20.3.2015 so žalovanou zmluvu o poskytnutí pôžičky vo výške 5.000 eur, ktorú sa žalovaná zaviazala splatiť v 60 mesačných splátkach po 139,58 eura, celkom mala zaplatiť 8.374,80 eura. Celkové náklady spotrebiteľa boli 3.374,80 eura, RPMN (X) 25 %, priemerná RPMN 18,34 %, fixná ročná úroková sadzba 25 %, termín konečnej splatnosti 03/2020. Žalovaná si svoje

povinnosti splácať úver riadne a včas nespĺnila, preto žalobkyňa vyhlásila 19.10.2017 úver za predčasne splatný. Z predloženého prehľadu splátok úhrad súd zistil, že žalovaná uhradila celkom 5.000 eur.

3.2. Citujúc § 54a, § 53 ods. 9, § 565, § 100 ods. 1, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka ex offa skúmal, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si uplatňuje veriteľ, v danom prípade nie je premlčané, nakoľko bola žaloba podaná 28.5.2020. Odôvodniac, že došlo k zosplatneniu úveru pre splátku splatnú najneskôr 20.6.2017, čo vyplynulo z výzvy pred mimoriadnou splatnosťou, premlčacia doba začala plynúť dňa 20.9.2017, t.j. uplynutím trojmesačnej lehoty od 20.6.2017, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie podľa § 53 ods. 9 a § 565 v spojení s § 100, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka súd mal za to, že žalobkyňa, ktorá podala žalobu na súd 28.5.2020, ju podala včas.

3.3. Následne súd citoval § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/ zák. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 1, § 39, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1 a 4 a § 1a ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., ako aj § 21 ods. 1 a 2 zák. o spotrebiteľských úveroch a odôvodnil, že mal z predložených listinných dôkazov preukázané, že si žalobkyňa uplatnila voči žalovanej nároky vzniknuté z uzavretej zmluvy o poskytnutí pôžičky z 20.3.2015, ktorý záväzkový vzťah vzniknutý medzi nimi posúdil ako vzťah občianskoprávny s tým, že na predmetnú zmluvu sa hľadí ako na typovú spotrebiteľskú zmluvu podľa Obč. zákonníka a zák. č. 129/2010 Z.z.

3.4. Súd odôvodnil, že sa v danom prípade zaoberal výškou odplaty - RPMN uvedenou v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorá činila za obdobie 60 mesiacov pri sume 5.000 eur 25 % ročne.

3.5. Podľa štatistiky zverejnenej na stránke MF SR zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za IV. štvrtrok 2014 pri zmluvnej splatnosti nad 1 až do 5 rokov vrátane, pre ostatné spotrebiteľské úvery, uviedol, že RPMN činila 13,95 %. Výška RPMN v danom prípade tak nesmela prevýšiť dvojnásobok RPMN 13,95 % ročne, a to s poukazom na § 1 ods. 4 nar. vlády, čiže nesmela prevýšiť výšku 27,90 %. Konštatoval, že dojednaná výška odplaty v danom prípade 25 %, neprevýšila túto maximálnu prípustnú odplatu, preto dohoda o dojednanej odplate je platná, nie je v rozpore s dobrými mravmi a nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. (viď bod 41. odôvodnenia rozsudku)

3.6. V ďalšom sa súd vyjadril k otázke absencie povinnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z.z. a to uviedol, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od veriteľa žiadať, aby v nich uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry k tejto otázke (poukázal na uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/98/2018, 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018 a 4Cdo/187/2017) nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. (viď bod 42. odôvodnenia rozsudku)

3.7. Súd odôvodnil aj splnenie podmienky aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne (nedostatok ktorej namietla v odpore žalovaná), a to poukázuc na právnu úpravu pripúšťajúcu a upravujúcu aj rozdelenie spoločnosti zlúčením. Pri rozdelení spoločnosti zlúčením nástupnícke spoločnosti preberajú obchodné imanie zrušenej spoločnosti, teda jedná sa o prechod pohľadávky v dôsledku právneho nástupníctva, a nie na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Túto právnu skutočnosť mal preukázanú Projektom rozdelenia zlúčením, vyhotoveným vo forme notárskej zápisnice, ktorá vo fotokópii bola prílohou podanej žaloby. Mal za to, že žalobkyňa tak preukázala svoju aktívnu legitímáciu v konaní. Následne došlo k postúpeniu pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok na súčasnú žalobkyňu, jednalo sa o singulárnu sukcesiu.

3.8. Z vykonaného dokazovania pre súd vyplynulo, pokiaľ sa týka náležitostí zmluvy, že obsah zmluvy zodpovedá požiadavkám zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva bola uzavretá bez zistených zjavných neprijateľných podmienok, a preto súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy žalobkyňi 2.426,55 eura.

3.9. Citujúc § 517 ods. 1 a 2 Obč. zákonníka a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. súd uzavrel, že sa žalovaná s plnením svojho peňažného záväzku dostala do omeškania, a preto ju zaviazal zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške vyčíslenej žalovanou v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, a to 5 % ročne zo sumy 2.426,55 eura od 27.10.2017 do zaplatenia.

3.10. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP rozhodol súd o nároku na náhradu trov konania. Vychádzajúc z toho, že žalobkyňa zavinila zastavenie konania v sume 163,13 eura, v ktorej časti bez uvedenia dôvodu vzala žalobu čiastočne späť, bola v konaní úspešná v rozsahu 93,70 %, jej neúspech predstavuje 6,30 %. Žalobkyňi preto priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,40 % proti žalovanej (93,70 % - 6,30 %). Zároveň súd doplnil, že nevidel priestor pre aplikáciu § 257 CSP.

4.1. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, konkrétne proti výroku II. s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP.

4.2. Poukážuc na znenie bodu 41. odôvodnenia rozsudku, uviedla, že nesúhlasí s právnym záverom súdu, pokiaľ ide o „stotožňovanie“ platnosti dohody o odplate za poskytnutý úver so súladom s dobrými mravmi. Dobré mravy slúžia v právnom poriadku ako korektív platného práva, resp. ako korektív výkonu práv a povinností účastníkov právnych vzťahov. Citovala v tejto súvislosti z Občianskeho zákonníka I., Veľké komentáre, od autorov Števček a kol., vydavateľstvo C.H.BECK, r. 2015, podľa ktorej citácie má byť v niektorých súdnych rozhodnutiach už odplata požadovaná na úrovni 23 % a viac považovaná za odplatu v rozpore s dobrými mravmi; konkrétne: „Dôvod neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy titulom rozporu výšky odplaty s § 53 ods. 6 OZ a nariadením vlády SR, nekonzumuje dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa § 39a OZ regulujúceho civilnoprávnu úžeru, pričom konajúci súd môže ustáliť, že aj odplata požadovaná od spotrebiteľa v rámci rozmedzia najvyššej prípustnej výšky odplaty je v rozpore s dobrými mravmi, keďže vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a subjektívne okolnosti na strane spotrebiteľa mal veriteľ konať s odbornou starostlivosťou a spotrebiteľovi požičať za ešte nižšiu odplatu, ako je podľa nariadenia vlády prípustná. Individuálne posúdenie konania dodávateľa v súlade s dobrými mravmi bude v plnej jurisdikcii konajúceho súdu“. Poukázala aj na Nemecký BGH, ktorý v rozsudku z 13.3.1990 vyhlásil úver s rozdielom o 12 percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi. Ďalej poukázala na rozhodnutie švajčiarskeho spolkového súdu z 1.4.1967, ktorý znížil úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18 % a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom (odvolala sa v týchto súvislostiach na rozsudok Okresného súdu Košice I z 28.2.2019, sp. zn. 38Csp/154/2018, a tiež na body 50. a 51. tohto rozsudku). Namietla, že súd vôbec neskúmal okolnosti uzatvárania úverovej zmluvy, napríklad či si veriteľ objektívne a hodnoverne overil bonitu žalovanej, čo všetko by mohlo, uviedla žalovaná, viesť k záveru, že odplata za poskytnutý úver vo výške 25 % je v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdila, že ak by sa mala vec posúdiť z hľadiska tzv. „materiálnej spravodlivosti“, súd mal žalobkyni priznať odplatu obvyklej (priemernej) výške v danom čase a mieste. Mala odplatu vo výške 3.374,80 eur za požičanie sumy 5.000 eur na obdobie 60 mesiacov za „neštandardný“ zárobok.

4.3. V ďalšom sa žalovaná nestotožnila s právnym záverom súdu prvej inštancie v bode 42. rozsudku, podľa ktorého nemal súd za potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a to s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR. Žalovaná k tomu - ako opačný právny záver, „príkladmo“ poukázala na rozsudok Okresného súdu Košice - okolie, zo 14.8.2020, sp. zn. 11C/215/2014 ako aj na právnu vetu z rozsudku Okresného súdu Žilina, z 23.2.2017, sp. zn. 13C/554/2015, ktorú citovala. Z citovaného mala za zrejmé, resp. si osvojila, že okresný súd nemohol vec posúdiť vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 z 9.11.2016, v zmysle ktorého o.i. nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala rozčlenenie splátok v podobe amortizačnej tabuľky na istinu, úroky či iné poplatky. Okresný súd v rozhodnutí odôvodnil, že pri konflikte Smernice 2008/48/ES z 23.4.2008 a vnútroštátneho zákona členského štátu, ktorý konflikt mal za vyplývajúci z obsahu tohto (C-42/15) rozhodnutia, musí vnútroštátny súd skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok (možnosť smernicu aplikovať priamo a bezprostredne na prípad) a keďže v sporoch s jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátny súd musí skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy a teda či môže zákon o spotrebiteľských úveroch vykladať eurokonformne. Nepriamy účinok smernice (eurokonformný výklad zákona) okresný súd nemal za absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem a rovnako tak mal za to, že takým eurokonformným výkladom nemožno porušiť ústavný princíp právnej istoty, z čoho tento súd vyvodil, že pokiaľ aj zo smernice vyplýva, že absencia určitých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemá spôsobovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, nemožno v tomto svetle vykladať zákon č. 258/2001 Z.z., ktorý výslovne hovorí, že práve absencia tých istých náležitostí, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru spôsobuje. Takým výkladom by došlo k neprípustnému výkladu contra legem. Zároveň okresný súd odôvodňoval, že ak by aj použil výklad načrtnutý v predmetom rozsudku Súdneho dvora, došlo by k nedôvodnému narušeniu ústavného princípu právnej istoty a nedôvodnému odklonu od ustálenej súdnej praxe. V súvislosti s otázkou právnej istoty okresný súd poukázal na článok 2 ods. 2 CSP.

4.4. Na základe uvedeného žalovaná žiadala, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu v napadnutej časti zamietne, alternatívne v zmysle § 389 CSP rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

5.1. Žalobkyňa v elektronickom podaní doručenom 5.5.2021 k odvolaniu žalovanej uviedla, že považuje napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu za vecne správne. Uviedla, že súd sa dostatočne vypořiadal

s právnou aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a z jeho rozhodnutím ako vecne správnym sa v plnej miere stotožňuje.

5.2. Uviedla, že namietaná výška RPMN je v súlade s dobrými mravmi. Podporne poukázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7.11.2019 č. k. 12Co/376/2018-162 (odseky 17. a 18.) ako aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 11Co/167/2019-236 zo 4.6.2019 (odseky 14. a 15.), rozsudok Krajského súdu v Košiciach 5Co/181/2017-74 z 25.1.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 12Co/284/2017-142 z 30.11.2017, o ktorých uviedla, že ich právna argumentácia sa stotožňuje s právnou argumentáciou žalobkyne a s akou sa stotožnil aj súd prvej inštancie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

6.1. Žalovaná/odvolateľka reagovala na vyjadrenie žalobkyne podaním doručeným súdu elektronicky 17.5.2021. Uviedla, že aj keď žalobkyňa v súvislosti s RPMN sa odvoláva a poukazuje na viacero rozhodnutí odvolacích súdov, pokiaľ sa týka súladu RPMN s dobrými mravmi, namietla, že otázku súladu/nesúladu s dobrými mravmi je potrebné posudzovať prísne individuálne, s prihliadnutím na špecifiká a okolnosti toho - ktorého prípadu. Namietla, že žalobkyňa nepoukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR) v podmienkach SR a preto nie je namieste, aby odvolací súd iba paušálne prevzal argumentáciu zo žalobkyňou uvádzaných súdnych rozhodnutí.

7. Žiadne ďalšie vyjadrenia sporových strán neboli dané.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) na základe odvolania podaného včas žalovanou ako oprávnenou osobou (§ 362 a § 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 - 358 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi vymedzenými odvolateľkou (§ 380 a § 365 CSP), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, rozsudok je vecne správny a ako taký ho preto potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

9.1. Žalovaná napadla rozsudok odvolaním z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP, ktoré odvolacie dôvody v odvolaní síce výslovne označila, ale v podanom odvolaní neodôvodnila samostatne existenciu každého z nich.

9.2. Z obsahu odvolania je možné relevantne vyvodiť len žalovanou videné dôvody novej aplikácie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci: napadla jednak právny záver súdu, ktorý vyslovil, že RPMN, t.zn. odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov (úver) vo výške 25 % je platná a nie je v rozpore s dobrými mravmi ako napadla i ďalší právny záver súdu, ktorý odvolajúc sa na ustálenú judikatúru NS SR vyslovil, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.

9.3. Pokiaľ sa jedná o zákonom predpokladaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, spočívajúci v existencii inej vady, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolateľka aj napriek tomu, že ho výslovne uplatnila, žiadnym spôsobom takú inú procesnú vadu nešpecifikovala a neuviedla v čom by takáto procesná vada mala spočívať.

10. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku konštatuje, že sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pričom na jeho správnosti nič nemení ani podané odvolanie. Po preskúmaní tak rozhodnutia súdu prvej inštancie ako i konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že ani jeden zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov naplnený nie je.

11. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by bol súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval. Konkrétne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v rozsahu napadnutom odvolaním, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovanej nemajú vplyv na vecnú správnosť rozsudku v napadnutej časti a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

12. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd dodáva:

13.1. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) ide o iné vady konania (napr. nesprávne realizovaná mandukčná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu), ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia.

13.2. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, odvolateľka v podanom odvolaní neodôvodnila existenciu uplatneného odvolacieho dôvodu. Odvolací súd tak vo všeobecnosti uvádza, že existenciu takejto inej procesnej vady konania nezistil.

14.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, je daný keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

14.2. V danom prípade súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia § 52 a 53 ods. 6 Obč. zák., § 1 ods. 1 a 4 a § 1a ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. ako aj § 1 ods. 2 a § 2 písm. a/ a d/ a § 9 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v rozhodnom období, t.z. v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a použité ustanovenia i správne interpretoval, jeho právna argumentácia je presvedčivá a súladná so súdnou praxou.

15.1. Pokiaľ žalovaná poukázuc pri tom na právny záver súdu, ktorý vyslovil, že RPMN, t.z. odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov (úver) vo výške 25 % je platná a nie je v rozpore s dobrými mravmi namieta, resp. „nesúhlasí so stotožnením platnosti dohody o odplate za poskytnutý úver so súladom s dobrými mravmi“, jej argumentácia na podporu uplatnenej námietky je len všeobecného rázu - počnúc citáciou z komentovaného Občianskeho zákonníka až po odvolávanie sa na neurčité rozhodnutia neurčitých nemeckého a švajčiarskeho súdu ako i na konkrétne označené rozhodnutie označeného súdu prvej inštancie. Žalovaná dovoľávajúca sa na základe použitej všeobecnej argumentácie uplatnenia korektívu dobrých mravov v súdnej veci v otázke primeranosti výšky odplaty za poskytnutý úver, však neuviedla žiadne konkrétosti, individuálne okolnosti či skutočnosti, ktoré by toto mali odôvodňovať.

15.2. Potreba individuálneho posúdenia okolností a skutočností pritom vyplýva a je zrejma aj z ňou uplatnených všeobecných argumentov.

15.3. Súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne posudzoval primeranosť odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov (spotrebiteľského úveru), a to podľa § 53 ods. 6 Obč. zák., podľa ktorého odplata nesmie prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Pri stanovení najvyššej prípustnej výšky odplaty správne vychádzal z § 1 ods. 1 a 4 a § 1a ods. 1 vykonávacieho nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Dospel k správne záveru, že v danej veci dojednaná odplata vo výške 25 % neprevýšila maximálnu prípustnú odplatu a je preto platná. Vzhľadom na námietku žalovanej v konaní o rozpore tak výšky úrokov ako i výšky RPMN (t.zn. odplaty za úver) s dobrými mravmi, bez akýchkoľvek konkrétností zo strany žalovanej prečo by to tak malo byť, správne uzavrel, že odplata za úver, resp. RPMN nie je v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná ani v odvolaní neargumentovala konkrétne.

16.1. Aj pokiaľ sa týka odvolacej námietky, resp. nesúhlasu žalovanej so záverom súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z.z. nie je potrebné aby v zmluvách o spotrebiteľských úveroch veriteľ uvádzal rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky, nie je dôvodná.

16.2. Správne súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/98/2018, 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018 a 4Cdo/187/2017) a z tejto vychádzal.

16.3. K ustáleniu judikatúry v tejto otázke došlo na základe rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, z ktorého vyplýva o.i., že zmluva o úvere nemusí (ak je uzavretá na dobu určitú) vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Povinnou náležitosťou zmluvy o úvere teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok.

16.4. NS SR ako odvolací súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v predmetnom rozsudku Súdneho dvora EÚ, účelu § 9 ods. 2

písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a svojich čiastkových právnych záverov v posudzovanej veci uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

16.5. Obdobné právne závery boli vyslovené i v ďalších súdom prvej inštancie označených rozhodnutiach najvyššieho súdu. Na tieto právne závery, ako na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu nadväzujú aj žalobkyňou, v replike na odvolanie žalovanej, označené rozhodnutia odvolacích súdov.

17.1. Súdny vo všeobecnosti sú ustálenou judikatúrou viazané. Preto súd prvej inštancie správne v tunajšej spornej otázke vychádzal z ustálených právnych záverov najvyššieho súdu o nej. Odvolávanie sa žalovanej v súdnej veci na konkrétne rozhodnutie súdu prvej inštancie v inej veci a ním použité argumenty v nej je neprijateľné a nespôsobilé ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v posudzovanej otázke narušiť, najmä keď je zrejmé, že žalovanou odkazované rozhodnutie súdu prvej inštancie predchádzalo vydaniu všetkých konkrétnych rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré súd poukázal ako na ustálenú judikatúru.

18. Na základe vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutom výroku II. vrátane súvisiaceho výroku III. o trovách konania, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania a to podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala.

20. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.